

kunde jo nemlig tænkes det Tilfælde, at en Person, der er interesseret i en lokal Kasses Fremgang, vilde deponere Beløb deri uden at forlange nogen Godtgørelse derfor, eller at der vilde blive tildelt vedkommende Kasse Gaver eller Legater, eller endelig det Tilfælde, at Deponenten vilde nøjes med den Sikkerhed, der bydes ham, ved at hans Penge deponeres i en Kasse af denne Art.

En af Hovedfordelene, som man venter sig ved den nye Lovgivning, er den lave og stabile Rentesats. Med dette Formaal for Øje bygger Første-Forslaget paa 2 Principper, nemlig: Udelukkelse af Berigelseshensigt og Reservernes Urørlighed. Det første Princip har fundet sit Udtryk i Bestemmelsen om Begrænsningen af de Dividender, der skal udloddes til Parthaverne, til højst 5 pCt., det andet derigennem, at Kassernes Reserver i Tilfælde af Likvidation skal overlades »Institut National«. Naar Medlemmerne saaledes berøves Haabet om at dele en betydelig Kassebeholdning mellem sig, ved at lade Selskabet træde i Likvidation, vil de ikke være tilbøjelige til at gøre Reserverne større, end det behøves og paa kortere Tid end nødvendigt, ved at lade Laantagerne betale en overdreven stor Rente; det samme Resultat opnaas ved, at Dividenden begrænses saaledes, at den ikke overstiger den almindelige Rentesats, hvorved ogsaa enhver Fristelse til Spekulation udelukkes; Bestemmelsen om at Stillingen som administrerende Direktør og Kommissær ikke er fastlønnet, idet disse kun faar en Godtgørelse gennem beskedne Diæter for deres personlige Nærværelse paa Møderne, underbygger de forannævnte Foranstaltninger og afgiver et nyt Bevis for den uselviske Interesse, hvormed »Conseil Supérieur« har affattet Første-Forslaget, og som det ogsaa ønsker, der skal tages Hensyn til ved Lovens Gennemførelse.

Rentefodens Stabilitet er et Punkt, der i høj Grad optager Haandværkerne og de Smaahandlende. Da de først efter en temmelig lang Aarrække kan frigøre sig for de af dem indgaaede Forpligtelser, navnlig ved Køb af Værktøj, ved Installation af deres Værksteder eller gennem Arbejde paa lang Sigt, sætter de stor Pris paa at blive beskyttet mod Pengemarkedets Svingninger. Der er i denne Henseende Grund til at antage, at de Institutioner — der oprettes og ledes udelukkende med gensidig Hjælp for Øje, og som kun kan søges af Folk med beskedne Indtægter, der har deres Virkefelt indenfor Distrikter, hvor Tilsynet uden Vanskelighed kan føres, altsaa Institutioner, der danner et lukket Samfund, hvis Medlemmer kan nøjes med Kreditgivning i mindre Udstrækning — vil kunne gennemføre det begrænsede Hverv, der er overdraget dem uden at føle Rystelserne udefra, og at de derfor vil være i Stand til overfor deres Medlemmer at paatage sig Forpligtelser vedrørende Rentefoden, som de store Kreditforeninger ikke tør paatage sig. At man ser optimistisk paa dette Forhold skyldes det Eksempel, nogle af de folkelige Kreditforeninger har givet os. »Institut National« bør iøvrigt have sin Opmærksomhed henvendt paa Rentefoden, Kredittens Varighed samt paa de Betingelser, hvorunder de af Kasserne til deres Medlemmer ydede Forskud kan amortiseres.

Størrelsen af den Kredit, som vil blive ydet Medlemmerne staar i nøje Forhold til det Andelsbeløb, de har tegnet sig for, dog under Forbehold af de Bestemmelser, som »Institut National« maatte træffe. I Princippet er Medlemmerne forpligtet overfor Selskabet indtil det af dem tegnede Andelsbeløb, men det er tilladt »Institut National« at øge deres Ansvar til flere Gange dette Tegningsbeløb. Det vilde dog være ønskeligt, om »Institut National« i saa Henseende træffer en Bestemmelse, der er ens overfor de forskellige Kasser.

Den Forbindelse, der her bestaar mellem Kreditbeløbet og Antallet af tegnede Andele, rummer en Fare for Selskabet, idet nogle enkelte Medlemmer vil kunne faa en for stor Indfyldelse paa de Beslutninger, der skal træffes. For at imødegaa dette,